

ВЪСТНИКЪ

ДОБРУДЖА

ЕДИНЪ БРОЙ
10 СТ.ЕДИНЪ БРОЙ
10 СТ.

ИЗЛИЗА ПОНЕДЕЛНИКЪ, СРЪДА И ПЕТЪКЪ

Абонаментъ за България: 7 лв. шестмѣсечно; за странство: 14 лв. — Обявления: 15 ст. за кв. см. — Всичко що се отнася до в-ка се адресува: До дирекцията на в-къ „Добруджа“ — Бабадагъ. Ръкописи назадъ не се връщатъ.

„Дробоветъ на Ромъния“, — Смүтоветъ въ Русия. — Австрийскиятъ офицюзъ за мира. — Главнокомандующиятъ за мира. — За отвлѣченитъ добруджанци. — За кражбата на ромънския професоръ — Обучата на генералъ Ману.

Д-ръ Ив. Пенковъ

„Дробоветъ на Ромъния“

(Нѣмъ Историата на една легенда).

Ромънитъ обичаха да живѣятъ съ легенди. И понеже тѣхното минало е повечето двусмислено или некрасиво, толкова по-необходими биваха тия легенди, за да скриватъ тъмнитъ точки въ ромънската история или прѣтрѣсениата на нейнитъ строители.

Измежду новитъ легенди, почетно мѣсто заема и тази за „дробоветъ на Ромъния“. Тя е създадена също тѣй, за да хвърли прахъ въ очитъ на самия народъ и да заблуди историата върху причинитъ, по които тя владѣе българската област Добруджа.

Ромънскиятъ политически дѣйци, които създадоха и лансирала легендата, че Кюстенджа и Добруджа сѣ дробоветъ на Ромъния, не бѣха безучастни съврѣменици на събитията отъ 1877—78 г.

Хора като Михаилъ Когалничану и Нонъ Брагилу не можеха да прѣживѣятъ безъ болка трагичнитъ дни, когато Бесарабия бѣ имъ отнета въ замяна на чуждата българска Добруджа, които никога не искаше.

При това, съ изгубването на Бесарабия, идваше да се изпълни едно знаменателно пророчество, което създаде прѣдпоставкитъ за една легенда. Пророчеството бѣше казано отъ Когалничану и пакъ самъ той формулира легендата, за да заличи кошмара отъ своето пророчество.

Въ 1862 год. ромънската камара се занимаваше съ законопроекта за една концесия, дадена на князь Бранкованъ за построяването на една желѣзопътна мрѣжа въ Влашко и Олтения, която свършваше до Браила и Галацъ. При разискване на концесията, постъпва прѣдложение, съ което се иска, правителството да се постарее да сключи договоръ съ нѣкое дружество, което да продължи желѣзния пътъ отъ Галацъ къмъ Волградъ до Черно-море, гдѣто може да се построи морско пристанище.

По този случай Когалничану държа рѣчь, която свършва съ въпросното пророчество и постави прѣдпоставката на легендата за ромънски дробове, както слѣдва:

„Апелирамъ къмъ патриотизма на министерството да уважи прѣдложението. Пътътъ отъ Галацъ до морето е ключътъ на нашето спасение. Бесарабия, която ни се даде, не ще можемъ напълно и окончателно да присъединимъ, докогато не я свържимъ съ нашитъ интереси; иначе единъ листъ книга ни я даде, другъ листъ книга може да ни я отнеме. Да построимъ тѣмъ желѣзния пътъ и да не се боимъ отъ Одеското пристанище, защото въ Бесарабия имаме пристанища, които ще надминатъ Одеското. Прѣдлагамъ слѣдъ гласуване на концесията Бранкованъ, правителството да направи проучвания за линията до морето. Тѣмъ е нашето спасение, да оставимъ всѣки страхъ, всѣко опасение, да осигуримъ бъдещето на Ромъния!“

Рѣчьта на Когалничану се посрѣща съ общи ръкоплѣскания, обаче линията остана непостроена. Въ 1878. въпросътъ за пристанище на Черно-море, при Жирябна, не бѣше още окончателно проученъ. И Ромъния се опрости съ Бесарабия, безъ тая раздѣла да причини и най-малката пертурбация въ живота

на провинцията. Само населението, включително и ромънското, си отдѣхна отъ една ненаситна и грабителска администрация. Нисакъвъ траенъ споменъ, никаква слѣда отъ този двадесетъ и двѣ годишенъ свѣтлостенъ животъ не остана.

Това, което не направиха съ Бесарабия, създали своята вина, ромънитъ побързаха сега да сторятъ съ Добруджа, толкова повече, че всички се чувствуваха тука въ чужда кѣща. Всичката дѣятелностъ се насочи къмъ това, какъ да се измислятъ и създадатъ всевъзможни свързки между Ромъния и новата чужда земя.

И Когалничану, съблъ националистъ и революционеръ, не бѣше човѣкътъ, който да се спре отъ трудноститъ. Моралниятъ авторъ на погромитъ отъ 1860 год. срѣщу бесарабскитъ българи, той усѣтъ и безъ законни разпореждания, да прокуди и разлебити българското овчарство въ Кюстендженско, а колонизационната политика на ромънската държава тука, наредъ съ борбата противъ българската култура, българския езикъ и българското економическо надмощие въ цѣла Добруджа, въ името на легендата за дробоветъ, върви политиката и на трескавия строежъ.

Съ риска да се унищожатъ, или най-малкото да се осждятъ на безкрѣвностъ естественитъ морски пристанища на Ромъния, каквито сѣ групата Браила — Галацъ — Сулина, Кюстенджа, трѣбваше да стане голѣмо морско пристанище, за да се тури искусствена прѣграда за българскитъ права.

Така се създаде легендата за Кюстенджа, която се явява като една политическа необходимостъ за запазване владѣнието надъ Добруджа. И признанията не липсватъ за това:

Въ 1885 год. законодателнитъ тѣла отъ Букурешъ разгледаха въпроса за постройката на Дунавския мостъ и за увеличение на Кюстендженското пристанище.

Изложението на мотивитъ за постройката на Дунавския мостъ говори за „една велика национална мисль“, която е направяла, щото и законодателятъ отъ 1882 год., както правителството отъ 1885 год. да бързатъ съ постройката на желѣзопътната мрѣжа къмъ Добруджа. „Трѣбваше да свържимъ новата ромънска провинция съ отечеството-майка, като направимъ да изчезне онази прѣграда, която ни отдѣляше и която други пътъ, при трудни обстоятелства ни служеше като мощна крѣпостъ, задъ която е намиралъ подслонъ ромънскиятъ народъ.“

Но по категориченъ е докладътъ, съ който е внесенъ въ събраниято законопроектъ за увеличение на кюстенджанското пристанище.

„Вързването, съ която трѣбва да започнатъ тѣзи постройкы, е наложена отъ тѣсната свързка, която съществуваше между желѣзопътната мрѣжа на цѣлата страна и Дунавския мостъ, който ще свържи отечеството съ Добруджа и Кюстенджанското пристанище“.

„Като политическа необходимостъ, или по добръ казано, като сила, която владѣе почти 300 километра море, ний трѣбва да си установимъ твърдо и безспорно господството надъ тази частъ отъ черноморското крайбрѣжие“ (sa ne stabilim într'un mod ferm și indiscutabil pe această parte din litoralul Mărei negre“).

И докладътъ завършва като подчертава новоо сжщата ръководна мисль на строителната политика въ Добруджа: „... и да изразимъ още отъ сега нашата признателностъ къмъ правителството, ако то немедленно започне постройката на пристанището и на дунавския мостъ, съ който се открива една нова епоха на благосъстояние за Ромъния и ерата на едно рѣшително потвърждаване на нашитъ права на господство по Черно-море, отъ устиата на Дунава до границитъ на България, като казватъ тѣзи постройкы на свѣта, че понеже сме се установили единъжъ тамъ, ний ще да останемъ“.

Очевидно прочее, че значението и цѣлитъ на ромънското владѣние надъ Добруджа вѣматъ нищо общо съ императивни вѣкакви економически нужди и че въпросътъ за „дробоветъ на Ромъния“ е една легенда, задъ която тя се стараеше да прикрие безосновността на това владѣние, най-силния мотивъ на, което: „понеже сме се установили веднѣжъ тамъ, ний ще останемъ“. Мотивъ несъстоятеленъ, какъвто обикновено навежда недобросъвестенъ владѣтель на чужди земи.

Военни новини.

Македонски фронтъ, 28 юлий. По цѣлия фронтъ слабъ артилерийски огънь, който само на нѣкои мѣста бѣше по силенъ. Успѣшни за насъ разузнавателни дѣйствиия по разни мѣста. Неприятелски парходи отъ Орфанския заливъ обстрѣляха нашитъ позиции при устието на Струма, во бѣха прогонени съ артилерийски огънь.

Македонски фронтъ, 27 юлий. По цѣлия фронтъ слабъ артилерийски огънь. Малко по оживенъ само по Добро-поле и южно отъ Дойранъ. По Целистеръ планина и източно отъ Черна, бѣха прогонени съ огънь неприятелски разузнавателни отдѣления. Една неприятелска рота, които се опита да настѣпи при Добро-поле, бѣше отбита съ рѣчни бомби. Край долна Струма при Християнъ-капила бѣше прогонено съ огънь едно смѣсено отъ пѣхота и конница неприятелско разузнавателно отдѣление.

Македонски фронтъ, 26 юлий. Въ мѣлненско и южно отъ Дойранъ, доста оживенъ артилерийски огънь. По останалата частъ отъ фронта слаба огънева дѣятелностъ. Въ мѣлненско при с. Нѣте едно неприятелско разузнавателно отдѣление бѣше прогонено съ огънь. Край долна Струма, схватки между патрули и разезди.

Ромънски фронтъ, 28 юлий. При Махмудия и Тулча пушечна стрѣлаба.

Ромънски фронтъ, 27 юлий. При Махмудия пушечна прѣстрѣлка. На Серетъ по фронта на нашитъ войски-отдѣли артилерийски и пушечни изстрѣли.

Ромънски фронтъ, 26 юлий. Между Махмудия и Тулча пушечка прѣстрѣлка. При Тулча и при с. Гарванъ, оживенъ артилерийски огънь.

Френска прѣцѣпка за руското поражение. 29 юлий. Френската преса признава отстъплението на руската армия. Французкитъ подполковникъ Русетъ, казва между другото, въ парижния вѣстникъ „Голасъ“: „Макаръ фактътъ да е печаленъ за насъ, ние трѣбва да признаемъ, че генералъ Корниловъ се е оттеглилъ съ войскитъ си задъ р. Дибетъръ. Какви са били съображенията му да отстъпи толкова много, не можемъ да кажемъ, защото сме доста отдалечени отъ руския фронтъ.“

*) C. C. Tanăscu. Istoricul căilor ferate în România I, стр. 124.

*) Desbaterile Corpurilor legislative за 1885 г., стр. 1549.

*) Idem. Стр. 1542 и 1544.

В „Шти Ирвизент“, като съобщава за оттеглянето на руските войски зад р. Дибетър пише, че, до колкото е било възможно да се знае, оттеглянето е било станало поради силния напор на противника и слабата издръжливост на руските войскове части.

Боевете в Франция. Отбитите атаки. Берлин, 28 юлий. Фландрия. Неприятелът и тази сутрин обстреля повторно с силен барабанен огън един широк фронт. В Артуа имаше от време на време оживели артилерийски бой. Южно от Ай пропаднаха два нови французски атакни сръбски спечелени от нас позиции при Имен Дедам; неприятелът претърпя тук големи загуби. По останалите части на фронта бойната дейтелност беше умърена, като се изключат силните артилерийски сражения в Шампани, на реката Маас.

Германското настъпление в Русия продължава. 28 юлий. Нашите дивизии спечелиха почва източно и южно от Тарнополь. Разбитите руски армии отстъпват от двете страни на реката Дибетър по всевъзможни пътища и навсякъде разсипват железопътните линии при отстъплението си. При преследването им нашите армейски корпуси преследват линията Геллица—Хороденка Заблещ.

Войсковите части от северния фронт на армията се приближиха до Пруската низина, като застанаха непосредствено до Коломен, западно от шосето Зелетин—Фудул—Молдевинг в гористите Карпати. Германските и австро-унгарските части отнеха от държания още там неприятелска позиция по височината.

Германците минаха р. Серет. Берлин, 27 юлий. В ожесточените сражения, които претърпя Негово Величество Императорът на бойното поле, нашите дивизии разшириха силните си атаки при Тарнополь до началото на моста на източния бряг на Серет. По нататък към юг, въпреки силната съпротива на русите, които не обръщаха внимание на големите купчини жертви пред нашия ошестителен огън, разбихме силите при Гилена, преследвахме Серет при Трёмбовка и стигнахме до Скоморце. От двете страни на реката Дибетър ние напредваме бързо. Колкото биде заета от баарските и австр.-унгарските войскове части.

В гористите Карпати нашите войскове части преследват отстъпващи по река Прут неприятел. В планините, източно от Векисъ фон Кездивасерхели, вчера се развиха малки бойове, ние изоставихме на неприятеля долината на Соев чак до горното течение на Пута.

Виена (официално), 27 юлий. При Армията на генерал полковник фон Кювеш биде отнет от неприятеля върха Баба-Дудова. Неприятелът остана северозападно от тая височина, изостави Карпатските си позиции и се оттегли към изток.

Английските загуби по море. Науен, 28 юлий. Английското адмиралтейство съобщава официално, че при започването на подводната война Англия турна на разположение 3000 парахода, половината от които с водили морски сражения, а другата половина се занимавала с носене на хранителни припаси за населението. Една трета от всичките параходи са унищожени от германските подводници. Средно се унищожават 20 парахода седмично.

Англо-френските атаки отбити. Берлин, 29 юлий. От канала Ла Васе до бряга на р. Скарв артилерийската дейтелност беше доста силна; през нощта източно от Монхи англичаните атакуваха по дружинно

с цел да пробият линията ни, обаче бяха отбити с големи за тях загуби. И при Осуе, северозападно от Сент Кантен, английските частични атаки останаха безуспешни.

Единствено от Айро французите атакуваха един път през сутринта, а вечерта три пъти с силни части. Един Кюлински полк отби атаките им чрез ръководен бой. Авиаторската дейтелност бѣ твърде оживена, особено по фронта в Фландрия.

Руското отстъпление продължава. Берлин, 29 юлий. В източна Галиция русите отстъпват от двете страни на Хузанг зад дъската граница. Нашите корпуси зае Обруг. Между Дибетър и Прут отстъпващи русите се запряха югоизточно от Хороденка, където искаха да дадат отпор, обаче нашите части ги прогониха от позициите. Преследването на русите по двата бряга на Дибетър продължава.

В Сдерекост наши войскове части заеха Кут и се настанах отгор и от дол град. В планините нашите дивизии преследваха с бой през шестото Шипот-Молдова Сулица. Южно от долината Ойтес отбихме силните руски атаки сръбски Мур. Кадинулуй. По горното течение на р. Пута продължихме започнатото от вчера настъпление.

По северните склонове на планината Дрексордобиде неприятелските нападения пропаднаха.

О Т З И В И

Манаевият ръкопис

(Историята на една кражба, извършена от ромънски професор).

В допълнение на писаното в миналия брой по въпроса, даваме в превод едно от първите писма на крадеца професор Ion Baidin, в което той от една страна рисува психиката на ромънските учени, а от друга подготвя почвата да засвои ръкописа.

Ето това писмо:

Прѣ почитаеми господине,

Като отговор на Вашето писмо от 12 т. м. изпращамъ Ви моя трудъ „Сгониса inedite“, в който е отпечатана част от Вашия ръкопис. От прѣдговора на тоя трудъ ще видите, че признателността, за което ми говорите в Вашето писмо, е изразена въ него, както се слѣдва.

Като издавамъ въ факсимиле оная част от него, която интересува насъ ромъните и слѣдователно и Васъ, като ромънски граждани, каквито Вий сте, ръкописътъ изгубва твърде много от своята цѣнност, защото той става вече непрочетен, за когото и да било. При всичко това, азъ не бихъ искалъ куража да Ви го изпрати по пощата, а би ми било желателно, щото пѣрой от Васъ, когато дойде по пѣкакъвъ случай въ Букурещъ, да ми донесе разписката и да му го прѣдамъ лично; при всичко че Ви бихъ билъ по задълженъ, ако ми го остави още нѣколко време (може 1/2 година) за другъ единъ текстъ отъ него, който съмъ почналъ вече да изучавамъ.

По край по горѣ поменатия мой трудъ, пращамъ Ви и единъ екземпляръ отъ моята книга „Ромъни и Българи“ за Вашата библиотека.

Вашъ прѣданъ I. Bojdan.

Strada „Bazei“ 21

Букурещъ, 15 декември 1895 г.

Както виждате, споредъ почтения ромънски професоръ, ръкописътъ прѣдставлява цѣнностъ само до толкова, до колкото той интересува тѣхъ ромъните и насъ добруджанците българи, до колкото ний сме „ро-

мънски граждани и поданици“, макаръ Ромъния никога да не ни е признавала права на такива. И второ, макаръ ръкописътъ да си е загубилъ вече цѣнността и да е станалъ вече никому непрочетенъ, щомъ като го слодимъ професорътъ факсимилралъ тая негова част, която може да интересува насъ, като ромънска раса, все таки за него той е още потребенъ „може още 1/2 година“, но може и за по дълго време, а може и за вѣкога, както въ действителностъ излизе. Така ръкописътъ биде присвоенъ и не само присвоенъ, но скритъ за вѣко българско око, което нѣма нужда да знае отъ него освѣтъ очога, което интересува „насъ ромъните“.

Въ това време въ Тулча върлуваше единъ по голѣмъ патриотъ отъ Вузия, а именно Пеницеску, отъ когото г. Ишировъ въ своята книжка черпи статистически свѣдѣния за българите.

Негова милостъ пѣкъ каго узна, че въ читалищната библиотека българите може да крѣятъ такива опасни за ромъните ръкописи, помоли Бога и единъ денъ надна огънъ и читалищната библиотека изгорѣ. Туй което пожарътъ пощадилъ, пожарната команда на свой редъ принесе Богу въ жертва.

Спасени бѣха пѣкои отъ дѣловодните читалищни книжки, нѣкои отъ които, изпокрити изъ частни лица, нѣкои заровени, а нѣкои опижжени отъ страхъ да се не заловятъ отъ „ромънската благородна администрация“.

Това е една отъ малките картинки на нашия хунски животъ подъ блаженството и закрилата на тая благородна трайна администрация.

Нашиятъ печатъ и Добруджа.

(На „Б. поща“).

Въ отговоръ на статията ни подъ горния надсловъ отъ 9-ий брой на вѣстника, в. „Балканска поща“ отъ 22 юлий възразява:

„Въ в. „Добруджа“ г. А. Борлаковъ хвърля упрекъ върху нашия печатъ, че малко писалъ за добруджанския въпросъ, а по вече за полския, украинския и не знамъ кой още. Упрекътъ не е наместо. При сѣществующитъ условия нашиятъ печатъ изпълнява задачата си колкото може. Нашиятъ печатъ пише за Добруджа. Той ще пише още повече. Ние се радваме, че в. „Добруджа“ се списва добър и прави честъ на нашия печатъ. Нека напомнимъ още, че за да се създаде в. „Добруджа“ помогнаха пакъ добри прѣдставители на столичния печатъ.“

Оправдателното възражение на нашия събратъ е приемливо само при забѣлжката, че въ създаването на в. „Добруджа“, участие на прѣдставители на столичния печатъ нѣма и че той е дѣло изключително на добруджанци, които като хора на перото, са писали и въ столичната преса.

Но в. „Добруджа“ съ радостъ би приелъ тѣхното съдѣйствиє въ помощъ, каквато е тая на военния кореспондентъ на „Военни Извѣстия“ при 3 а армия г. Любомиръ Харизановъ, който за сега е единственъ нашъ сътрудникъ изъ софийския печатъ.

Правимъ тая бѣлжка и поправка въ писаното отъ „Б. поща“ не отъ чувства и духъ на сепаратизмъ, както това би могло да се прѣтълкува, а въ интереса на прѣдприетото отъ насъ дѣло, което наши врагове вътъ основа писаното отъ „Б. Н.“ би прѣдставили, като дѣло на софийската преса чуждо на мѣстнитъ условия и хора.

Его защо въ отговоръ на „Б. п.“ ний държимъ да поддържаме, че в. „Добруджа“ е всецѣло дѣло на добруджанци, до вчера прокудени отъ родната си земя: 1-о. Той се издава отъ сѣдствата на мѣстното селско и градско население, което въпрѣвъ тежките времена, които прѣживява, жертвува мило и драго за тържество-

Фениксъ.

ДОБРУДЖА

(ВЪ НЕЙНОТО ИСТОРИЧЕСКО МИНАЛО).

XIII

(Продължение).

„На 23 юлий генералъ Цимерманъ дебаркира съ единъ пѣхотенъ полкъ въ Мачинъ, евакуиранъ вече отъ турски войски“.

„На 25 юлий турците евакуираха Исакия, Тулча и Хърсово. И слѣдъ това руските войски почнаха да минаватъ Дунава при Галацъ, Браила и Хърсово“.

„На 28 юлий генералъ Самсеновъ, командантъ на първата казашка дивизия, стига Бабадагъ, отъ гдѣто изпраща единъ полкъ на югъ по диритѣ на пѣколко черкезки чети“.

„На 30 юлий въ Добруджа не остана нито кракъ отъ турски войски, всички се оттеглятъ задъ линията Черв вода — Кюстенджа. Дори и самото турско население почна да напуска Добруджа, поради изтѣлението, на които бѣ подложено отъ страна на българите, които почнаха да празнуватъ своето освобождение отъ турско иго“.

„Веднага съ минаването на първите руски войскове части, императорътъ Александъръ разгласява слѣдната прокламация, отправена къмъ българския народъ“:

„Българи, молта войска мина Дунава и влѣзе въ Вашето отечество, където се бори много пъти за подобренето на плачевното състояние на християнитѣ отъ Балканския полуостровъ...“

„Сирѣмъ Васъ милосъжали отъ България, се от-

правямъ съ слѣднитѣ думи на спасително прѣдупрѣждение... и пр.“

„Християни отъ България, Вий прѣживявате паметни за Васъ дни. Частъ на Вашето освобождение отъ тежкото иго на мюсюлманитѣ дойде. И всички Вий, съдѣйствайки на руския успѣхъ съ Вашата помощъ и съ всички сили и сѣдства, които може да дадете ще обслужите собствената си науза, наузата за възраждането на българското царство“.

„Едновременно съ напредване на нашитѣ знамена, турските власти ще бѣдатъ замѣствани съ редовна администрация. Въ тая администрация ще бѣдатъ веднага позикани да взематъ активно участие мѣстнитѣ граждани, а младитѣ български легиони ще слушатъ за основа на българската военна сила, прѣдзначена за охрана на добри редъ и сигурностъ. Служете на Вашето отечество съ ревностъ и честъ, а изпълнявайки тоя висшъ дългъ съ самопожертвование и безпристрастие, ще докажете на свѣта, който гледа на Васъ, че Вий напълно заслужавате свободата, която Русия Ви готви“ (стр. 408—410 *Revue de l'orientalisme illustré* отъ Alless (fr) Foru).

Прѣди прокламацията на царя и стѣнването на руските войски въ Добруджа, обаче, наврѣдъ въ градове и села, българите бѣха основали вече трилѣпни „връмени правителства“, които руските намѣриха готово сформироващи и поели вече упражнението на мѣстната административна властъ.

Независимо отъ това за помощникъ на руския губернаторъ въ Добруджа, Бѣлочерковичъ, бѣ назначенъ българинътъ Дасналовъ, по послѣ нашъ търговски агентъ въ Одринъ, когото собствено бѣ повѣрено началството на тая властъ, едновременно съ което бѣха

уредени и чисто български сѣдилища въ Тулча и Бабадагъ подъ название „Окръжни сѣдебни свѣти“.

Така презъ цѣлия окупационенъ периодъ административната и сѣдебна власти въ Добруджа бѣха чисто български, каквито ги заваря Ромъния при вземането на Добруджа и между намѣренитѣ, запазени отъ тая епоха княжа намѣриха се пѣколко протоколи за учрѣдяването на мѣстнитѣ „връмени правителства“ въ Добруджа, както и сѣдебнитѣ регистри на Бабадашнитѣ сѣдебни свѣти. Въ единия отъ тия послѣднитѣ сѣ вписани всички издадени презъ тоя периодъ рѣшения, на брой около 80, писани, редакцията и подписани отъ трилѣпния български сѣдъ, въ съставъ прѣдседател и двама членове: (Николаевъ, Панаичевъ и третиятъ съ нечетливъ подписъ).

Въ казаното и изложеното до тукъ всѣки вижда, какъ яркитѣ националенъ характеръ на Добруджа се очертава въ самото освободително дѣло на България. И никой до тогава нито мислѣше, нито допушаше, че Добруджа можеше да има друга сѣдба отъ тая на България. И когато станаха известни условията на С. Стефанския миръ, графъ Игнатиевъ праща до добруджанци секретно писмико писмо, което Бѣлочерковичъ прочита на тулчанскитѣ първенци и делегати отъ провинцията въ тайно едно събрание на българското читалище и въ което Игнатиевъ имъ казва:

„Отстъпването на Добруджа на Ромъния става по държавна необходимостъ и съ цѣлъ да се оправдае вземането на Басарабия, то не трѣбва обаче да плаши и тревожи добруджанци, защото е вѣрменно и Добруджа въ близко бъдеще ще бѣде на ново обединена съ свободна България“.

ко на българското слово и своята бъдеща съдба, като отворих се притича в помощ на своя народен фронт „Добруджа“; 2-о той се създаде изключително от пасъ, няколко завърнали се въ своята родина добруджанци; 3-о и до сега всичко писано въ него, е писано все от добруджанци, съ изключение статията за Парижката балканска конференция и едно писмо от фронта.

Едно утѣшение за сѣмействата на отвлѣченитѣ мъжѣници

Българското Дружество „Червенъ Кръстъ“ съ № 4186 отъ 14 юлий 1917 год. пише до господина Прѣседателя на Д-ство „Добруджа“, въ София:

„Международниятъ комитетъ на Червения Кръстъ въ Женева, съ писмото си отъ 15 юлий т. г. подъ № 4461, съобщава на Бълг. Д-во „Червенъ Кръстъ“, което бърза да Ви уведоми, какво той, като е узналъ, че Шведскиятъ Червенъ Кръстъ ще изпрати въ близко време една своя делегация въ Ромѣния, е вѣдѣлъ веднага въ кореспонденция съ него, относително отвлѣченитѣ отъ Добруджа българи. По този поводъ Шведскиятъ Червенъ Кръстъ, съ писмото си отъ 11 юний, донася до знанието му, че той съ готовност ще направи въпросната делегация да събере нужнитѣ свѣдѣния за отвлѣченитѣ прѣзъ 1916 г. българи отъ Добруджа, стига само да се разрѣши благоприятно въпросътъ по изпращането на тази делегация. Прѣседателъ: Ив. Ев. Гешовъ; Завед. бюро: Хр. Райковъ“.

Б. Р. Тя християнски сръдства сѣ безсилни за въздѣйствието противъ „благородството“ на ромѣнската душа, която се указва способна на зѣвствата при Добричъ, Баладжа, туграканскитѣ окопи, Каралезъ, Конарджа, Сребърна, Рахово, Бабово, Сланъ-поле и др. Върху тѣя зѣвства п. „Добруджа“ има да пише и да описва нечувани и мъчно въобрази сцени на кръвожадна скотщина, вършени по формални заповѣди на ромѣнски военачалници, да се убиватъ всички жени и всички дѣца отъ 3 години нагорѣ, за да не остане българско племе, защото тѣй заповѣдалъ рускиятъ царъ.

Единственото сръдство за реализиране въ помощ на отвлѣченитѣ е: да се постави по сѣкия начина съ всичкиот ромѣнско население отъ Добруджа, което да се отведе въ Мала-Азия и да се предложи замяната му съ нашитѣ и турски отвлѣчени.

Турция има сѣкия интересъ и сѣкия дългъ спрѣмо своитѣ сънародници отъ Добруджа. Въ тѣя насока нѣа дѣйствието трѣбва да се работи, иначе тежко на отвлѣченитѣ.

Изъ чужбина

(Съобщения на В. Т. А.)

Руското правителство свиква народенъ съборъ. Петроградъ, 28 юлий. Въ едно събрание на 25 юлий, следъ като разгледа многосериознитѣ положенія въ патристността на страната и като разбра, че спасенето на отечеството налага най-рѣшителни мѣрки, вѣрменитѣ правителство рѣши да изплати тежката си задача въ пълно съгласие съ всички честни и прѣдани на отечеството сили. Вследствие на това правителството рѣши да свика единъ голѣмъ националенъ конгресъ, въ който да бъдатъ прѣдставени разнитѣ обществени и социални организации и депутати отъ думата. Правителството ще осѣдоми този конгресъ върху истинското положение на страната и проблемитѣ, които се явяватъ въ близкото бъдеще.

Прѣслѣдвания на бунтовницитѣ. Петроградъ 28, VII. Следствие по кървавитѣ размирици отъ 16 до 20 юлий, които направиха голѣма услуга на Германия, се води енергично подъ ръководството на прокурора при петроградския апелативенъ съдъ. Съдебнитѣ власти взематъ всички мѣрки, за да откриятъ, арестуватъ и дадатъ подъ съдъ всички, които сѣ организирани движението, които сѣ взели участие въ агитациитѣ противъ правителството и сѣ стрѣляли противъ революционната армия и мирното петроградско население.

Нѣмк смутове въ Петроградъ. Християнина, 28 юлий. В. „Тидестенъ“ се научава отъ най-добъръ източникъ, че въ Петроградъ сѣ избухнали нови смутове. Между правителственитѣ войски и бунтовницитѣ станали ожесточени боеве изъ улицитѣ. Боеветѣ продължили два дни, докато най-сетѣ правителственитѣ войски успѣли да потушатъ бунта. Подробности още липсватъ.

Съглашенитѣ за Балканитѣ. Парижката резолюция. Парижъ, 29 юлий. Свиканата конференция за да проучи положението на Балканитѣ, държа днесъ последното си заседание, на което присъствуваха прѣдставителитѣ на всички съюзни страни. Конференцията гласува единодушно резолюциитѣ, взети въ прѣдходѣщитѣ заседания. Събранието на надлежитѣ министри, за да се опрѣдѣлятъ изпълнителнитѣ мѣрки, ще стане въ Лондонъ. Прѣди да се разделятъ членовѣтъ на конференцията формулираха слѣдната декларация: „Съюзнитѣ сили, обединени по тѣсно, отколзото всички другъ път, за защита на международното право, особено на Балканския полуостровъ, сѣ рѣшили да сложатъ орѣжието само, следъ като постигнатъ цѣлта си, която е надъ всичко, а именно да напразятъ невъзможно едно прѣстѣпно нападение като това, за което империализмътъ на централнитѣ сили е отговоренъ.“

Балканската конференция. Парижъ, 27 юлий. Прѣвото заседание на съюзническата конференция състоя прѣдъ обѣдъ въ министерството на външнитѣ работи. Г. Рибо откри събранието и поздрави съюзнитѣ прѣдставители. Членовѣтъ на конференцията рѣшиха да наизятъ най-строгъ мълчане по разискванията на конференцията.

Съглашенска конференция въ Вашингтонъ. Лондонъ, 27 юлий. Съобщаватъ отъ Вашингтонъ, че взето било рѣшение да се свика въ Нью-Йоркъ конференция, на която ще присъствуватъ прѣдставители на Русия, Франция, Англия, Италия и Америка. Цѣлта на конференцията била да се направи нова декларация за военнитѣ цѣли на съюзницитѣ. Франция и Англия били вече приели поканата.

Австрийскиятъ официозъ за мира. Виена, 23 юлий. Като коментира направената отъ лордъ Сесилъ въ камарата на общинитѣ декларация досежно Австро-Унгария „Фрейдемблатъ“ признава лишения отъ враждебностъ езикъ и заявява: Ако лордъ Сесилъ прави разлика между Германия и Австроунгария, като казва, че Австроунгария не е главниятъ неприятелъ, Монархията ще остане въ прѣговоритѣ за миръ, както и въ борбата, на страната на Германия.

Нашитѣ съюзъ съ Германия е много закъченъ съ пролѣтата задружко крѣвъ и никаква човѣшка сила не би могла да го разклати. Монархията и Германия доказаха многократно, че сѣ готови да сключатъ почетенъ миръ. Но само себе си се разбира, че ние поддържаме гледището на Германия досежно Елзасъ и Лотарингия. Лордъ Сесилъ знае много добръ, че връщането на Елзасъ и Лотарингия на Франция, може да стане само съ сила и ако Германия е напълно побѣдена и че нашата монархия ще се бори до край на страната на вѣрния си съюзникъ. Ние сме готови да сторимъ всичко, за да дадемъ на сѣбѣ благодарнието на мира; но ние желаемъ сѣщо да се боримъ до край, за да може тази война да има единъ почетенъ изходъ за монархията и съюзницитѣ. Я. Колбото до Сърбия, въ нашитѣ общи принципи за миръ, ние достатъчно опрѣдѣляме гледището си по този поводъ, обаче трѣбва да изтъкнемъ енергично, че каквато и да бѣде участъта на Сърбия, послѣдната не трѣбва да бѣде огнище на агитации противъ монархията и не трѣбва да бѣде постоянна опасностъ за европейския миръ. Австроунгария трѣбва да направи всички усилия, за да стори невъзможно връщането на подобни условия. Колкото до югославияския въпросъ, „Фрейдемблатъ“ заявява, че той интересува само насъ.

Съглашенски милости къмъ Гърция. Парижъ, 29 VII. По поводъ окупираниитѣ по настоящемъ отъ французки, английски и италиански войски гръцки територии, конференцията на съюзницитѣ рѣши, че тѣзи войски ще бъдатъ оттеглени въ най-късъ срокъ. Окупацията на тригълника, образуванъ отъ пѣтищата къмъ Санти Каранта и границата на Епиръ, се запазва въ интереса на сигурността на съюзнитѣ войски и подъ резерва на една италианско гръцка конвенция, досежно възстановяването на гражданското управление подъ авторитета на единъ гръцки комисаръ. Франция, Великобритания и Италия задържатъ за прѣзъ войната военната и морска база на Корфу, които остава подъ суверинитета на Гърция.

Хроника

Главнокомандующий за Добруджа. Въ едно частно писмо, въ което главнокомандующия дѣйств. армия, генералъ-лейтенантъ Йековъ благодарн г. Маародиеву, Кюстендженски окр. управителъ, за известната вече на читающата публика статия върху Добруджа. Сѣкия изказва пълни съ значение думи и мисли за съдбата на Добруджа, както слѣдва:

„Получихъ вашия критически етюдъ „Добруджа“ и го прочетохъ съ увлѣчение.“

Фактътъ, че Вий, като Кюстендженски окръженъ управителъ, не сте пожалили труда си да търсите изъ архивитѣ на миналото документитѣ за Добруджа, този български край, днесъ наново освободенъ отъ вражеско робство отъ храбрата ни армия, заслужава най-голяма похвала.

Менъ остава само да Ви благодаря отъ сърдце за Вашия етюдъ, койго запознава четѣца съ тази златна частъ отъ обединена България и доказва неоспоримо, колко основателни сѣ исканията на българския народъ да влячи въ своитѣ държавни прѣдѣли и новоосвободената крайдунавска българска областъ.

Прочее, приемете, моля, изразъ на моята голѣма благодарностъ, ведно съ искрено то ми пожелание, щото Вашиятъ етюдъ да спомогне за осветяване българското право да владѣемъ надъ български земи, каквито е и родна Добруджа“.

Опровержение. На българската телеграфна агенция съобщаватъ отъ Бернъ, съ дата 27 юлий:

Българската легация опровергава категорично извѣстие на италианскитѣ вѣстници, че български политически дѣйци били пристигнали въ Швейцария, за да помагатъ на българския пълномощенъ министъръ въ прѣговоритѣ му за отдѣленъ миръ съ прѣтепителитѣ на съглашенитѣ. Легацията заявява, че не сѣ водени никакви прѣговори и че България ще сключи миръ само заедно съ съюзницитѣ си.

Обущата нагенералъ Ману.—В. „Дневникъ“ отъ 27 VII съобщава. Въ сѣбота вечеръ, въ театръ „Одеонъ“, ще има единъ много интересенъ номеръ: Ще се продаватъ сѣ наднаващо по американски начинъ общата на влашкия генералъ Ману, който въ паническото си бѣгство прѣдъ българския ножъ, ги е оставилъ въ български рѣкъ. Обущата сѣ подарени отъ притежателя имъ, кандидатъ Любенъ Хр. Занковъ и прѣдставяватъ една много цѣнна вѣщъ. Умоляватъ се столичнитѣ граждани да се явятъ на наднаването.

Училищнитѣ изпити. Вие (29 юлий) били произведени при голѣма тържественостъ годишнитѣ изпити въ добруджанскитѣ селски училища. Следъ пладне били устроени дѣтски забавления и шумни народни увеселения, въ които участвувало цѣлото селско население. По тѣя случай черковно-училищнитѣ настоятелства сѣ отпратили до министра на Народното просвѣщение многобройни телеграми, въ които изказватъ въторга си отъ успѣхитѣ, постигнати отъ българскитѣ училища въ Добруджа, и благодарятъ съ най-сърдечни думи на българското войство, на Н. В. Царя и на правителството за даруваната свобода, при която българската просвѣта за толкова късо време озари цѣла Добруджа.

Н. В. Преосвѣщенство Търновскиятъ митрополитъ Йосифъ въ близко време ще посѣти нашия край. Г-нъ Йосифъ по настоящемъ изпълнява длъжността началникъ на военнитѣ свещеници при Главната квартира.

Плѣнницитѣ-българи отъ ромѣнската армия. Направени сѣ настоятелни постѣпки, да бъдатъ освободени отъ плѣнническитѣ дела всички ония българи, които сѣ избѣгали отъ ромѣнската армия и сѣ се прѣдали на германскитѣ войсковы части.

Народо-спомогателенъ фондъ „Добруджа“.

с. Касапкой (Тулчанско)

Стоянъ Христовъ 200 л.; Станчо Д. Мариновъ Върбанъ Трошевъ, Михаилъ Каровъ, Стефанъ Ст. Поповъ, Стоянъ Кулевъ, Рачо Георгиевъ по 100 л.; Николъ Митевъ 40 л.; Калю Иванчевъ 50 л.; Радущъ Митовъ, Керчо Деневъ, Иванъ П. Димитраковъ, Кръстю Сръбковъ по 30 л.; Георги Милчевъ, Пенчо Трошевъ по 25 л.; Станка С. Д. Мадинава 21 л.; Велико Хилевъ 30 л.; Атанасъ Стояновъ, Тодоръ Ил. Георгиевъ, Вълчо И. Вълчевъ, Петю М. Кулевъ, баба хаджайка М. Митева, Иванчо Кръстевъ, Добри Василевъ, Колю Славевъ, Слави Станевъ, Юрданъ Славевъ, Тодоръ Милчевъ, Петръ Вълчевъ, Иванчо Ванчевъ, Деню Костантиновъ, Илия Радущевъ, Недѣлко Драгановъ, Добри Атанасовъ, Юрданъ М. Катковъ, Желю Петровъ, Троишъ Ивановъ, Марю Др. Станевъ, Стойчо Ивановъ, Иванка К. Милчева, Галия П. Трошева, Вичо Колевъ, Стоянъ Иванчевъ, Велико Колевъ, Маю Керчевъ, Вичо Великовъ, Василъ Петровъ, Колю Доневъ, Андрей Вълчевъ, Иванчо Поповъ, Колю Георгиевъ, Кули Гвановъ, Мауко Коджабашевъ и Енчо Керчевъ по 20 л.; Петю Колевъ 15 л.; Илия Щеревъ 15 л.; Маринъ Радущевъ, Димитъръ П. Вичитраковъ, Василъ Матеевъ, Илия Трошевъ, Кръстю Трояновъ, Кина П. Върбанова, Деню Илевъ, Васила В. Колева, Василъ Минчевъ Кавачевъ, Велико Лозановъ, Драгацъ Ивановъ, Георги Г. Денковъ и Маю Георгиевъ по 10 л.; Парушъ А. Доневъ 9 л.; Станю Колевъ Стоянъ Доневъ, Радю Колевъ, Щирю Стояновъ, Петръ Щеревъ, Иваки Палтазиевъ, Георги Вълчевъ, Юрданъ Илевъ, Мипка А. Вълчева, Велико Трифоновъ, Василъ Ивановъ, Петръ Стояновъ, Сроши Атанасовъ, Лости Дамевъ, Драгинъ Стѣбковъ, Василъ Иовевъ, Добра Д. Димовъ, Ст. А. Вълчевъ, Георги А. Вълчевъ, Илия Маринова, Маринъ Поповъ, Илия П. Вълчевъ, Стойчо Хилевъ, Велисо Цоневъ и Върбанъ Славевъ по 5 л.; Матей Ллевъ и Петръ М. Узнговъ по 4 л.; Колю Хр. Станевъ, Василъ Минчевъ, Дяно Петровъ, Стоянъ К. Доневъ, Енчо Палтазиевъ, Матю В. Ичиевъ, Митю Цетевъ и Гочо Хилевъ по 3 л.; Николъ Драгановъ, Стоянъ Маневъ и Георги Маневъ по 2.50 л.; Петръ Петровъ, Кина Д. Вичева, Деню Вичева, Тодора Ив. Маркова, Митю Ив. Калевъ, Кулю Кръстевъ, Кръстю Лозановъ, Вълчо Георгиевъ, Кина Д. Кулева, Николъ Петевъ, Петръ М. Василевъ, Галия Ив. Кетева, Кина П. Иванова, Щерю Радущевъ, Енчо Великовъ, Драганъ Недѣлчевъ, Марко Димитровъ, Недѣлчъ Маневъ, Цоню Атанасовъ и Недѣлчо Деневъ по 2 л.; Маринъ П. Петова 1.50 л.; Йека Юрданова, Рада Пенева, Мария М. Драгалева, Ангелия М. Парушева, Петра С. Щерева, Тодора М. Донева, Ив. М. Узуповъ, Недѣлко Д. Илевъ, Станка Кр. Митева, Марю Каревъ, Енчо Драгановъ, Мита Ив. Маркова, Деню С. Драганова, Начо Пеневъ, Иванъ Колевъ, Стоянъ Георгиевъ, Стоянъ Купаровъ, Митю Маркиевъ, Василъ Ивановъ, Стойна И. Иванова, Василъ Томановъ, Стоянъ Томановъ, и Х. У. по 1 левъ; Деню Мариновъ и Митю Ивановъ по 0.50 ст.

Всичко лв. 2.260.—

Отъ брой 14 лв. 51.565.10

Всичко лв. 53.825.10

Подписнитѣ слѣдватъ.

Добруджанци, разпространявайте
в. „ДОБРУДЖА“

М а р т и р о л о г ъ

На българите и турците—добруджански граждани, които ромъните сж отвлѣкли като заложници и държатъ за-
творени въ салхани, затвори и открити плѣннически лагери при специаленъ мъчителски режимъ.

Продължение отъ брой 14.

Стара-селска община (Тутр.)

48 Георги Игнатовъ 30 г.
49 Недѣлко Недѣлковъ 15 г.
50 Илия Войковъ 25 г.
51 Петъръ Войковъ 15 г.
52 Пени В. Колевъ 40 г.
53 Маринъ Димитровъ 18 г.
54 Драгни Димитровъ 20 г.
55 Недю Петковъ 12 г.
56 Велико Севковъ 45 г.
57 Еню Великовъ 16 г.
58 Велико Еневъ 15 г.
59 Никола Ивановъ 22 г.
60 Георги Гацевъ 22 г.
61 Гани Гацевъ 16 г.
62 Минчо Жековъ 35 г.
63 Петъръ Илиевъ 25 г.
64 Иванъ Илиевъ 17 г.
65 Маринъ Тодоровъ 25 г.
66 Юрданъ Дяковъ 50 г.
67 Ангелъ Тодоровъ 24 г.
68 Илие Ч. Илиевъ 60 г.
69 Стефанъ Кочевъ 60 г.
70 Петко Друмевъ 25 г.
71 Каро Байчевъ 40 г.
72 Иванъ Петковъ 22 г.
73 Петко Николовъ 48 г.
74 Ангелъ Николовъ 28 г.
75 Топчу Великовъ 20 г.
76 Юрданъ Великовъ 25 г.
77 Кулю Великовъ 36 г.
78 Велико В. Хинчевъ 28 г.
79 Драгни Великовъ 23 г.
80 Понк Великовъ 20 г.
81 Иванъ Великовъ 18 г.
82 Илия Петковъ 17 г.
83 Св. Понъ Великовъ 60 г.
84 Лазаръ Кръстевъ 30 г.
85 Василъ Дяковъ 35 г.
86 Недѣлко Дяковъ 28 г.
87 Стоянъ Недѣлковъ 55 г.
88 Маринъ Стояновъ 30 г.

89 Никола Стояновъ 22 г.
90 Илия Стояновъ 18 г.
91 Маринъ Пеневъ 20 г.
92 Глигоръ Великовъ 30 г.
93 Василъ Стояновъ 22 г.
94 Иванъ Симеоновъ 40 г.
95 Стайко Атапасовъ 22 г.
96 Коцо Дяковъ 35 г.
97 Раю Стефановъ 35 г.
98 Стоянъ Георгиевъ 35 г.
99 Стефанъ Тодоровъ 30 г.
100 Севко Кодовъ 16 г.
101 Никола Кодовъ 22 г.
102 Стоянъ Димитровъ 30 г.
103 Минчо Мирчевъ 30 г.
104 Цани Радевъ 40 г.
105 Петко Радевъ 30 г.
106 Димитъръ П. Бойчевъ 50 г.
107 Пени Димитровъ 22 г.
108 Стоянъ Войковъ 57 г.
109 Стоянъ Стояновъ 35 г.
110 Юрданъ Стояновъ 29 г.
111 Гани Дяковъ 30 г.
112 Юрданъ Василевъ 14 г.
113 Дани Станчевъ 30 г.
114 Тодоръ Димитровъ 30 г.
115 Еню Цоневъ 15 г.
116 Илия Игоревъ 35 г.
117 Начо Николовъ 35 г.
118 Георги Димитровъ 30 г.
119 Недѣлко Димитровъ 22 г.
120 Иванъ Димитровъ 18 г.
121 Стани Маджаровъ 63 г.
122 Маринъ Пеневъ 40 г.
123 Иванъ Димитровъ 18 г.
124 Киранъ Димитровъ 14 г.
125 Киранъ Обковъ 70 г.
126 Стоянъ Дяковъ 18 г.
127 Игнатъ Атапасовъ 16 г.
128 Илия Минчовъ 40 г.
129 Георги Тодоровъ 22 г.
130 Друми Тодоровъ 23 г.

с. Слъхларъ (Тутракан.)

1 Ангелъ Димитровъ 68 г.
2 Юсейнъ Рашидовъ 32 г.
3 Ионузъ Садъковъ 48 г.
4 Насуфъ К. Ахмедовъ 31 г.

с. Сѣново (Тутракан.)

1 Руся Р. Бойчевъ 46 г.
2 Боню Златаревъ 61 г.
3 Деню Дончевъ 66 г.
4 Драгни Пѣевъ 46 г.
5 Петъръ И. Димитровъ 29 г.
6 Петъръ Димитровъ 70 г.
7 Глигоръ Трифоновъ 28 г.
8 Янко Трифоновъ 37 г.
9 Георги Русевъ 48 г.
10 Сюлюманъ Х. Мустафовъ 19 г.
11 Яхи Чобанъ Асановъ 56 г.
12 Мехмедъ Физоловъ 46 г.
13 Меминъ Али 20 г.
14 Петко Иванъ Илиевъ 18 г.
15 Петъръ И. Митковъ 19 г.
16 Стоилъ Вилковъ 32 г.
17 Спасъ Богдановъ 64 г.
18 Нетко Денювъ 38 г.
19 Ангелъ Димитровъ 27 г.
20 Василъ Дичевъ 16 г.
21 Минчо Мирчевъ 36 г.
22 Тодора Петрова 15 г.
23 Добропа Господинова 15 г.
24 Азизъ Г. Хасановъ 27 г.
25 Исмаилъ Сюлюмановъ 46 г.
26 Исмаилъ Б. Ахмедовъ 45 г.
27 Димитъръ Натевъ 31 г.
28 Ишаръ Азиевъ 25 г.
29 Тейфубъ Мехмедовъ 25 г.

гр. Добричъ

1 Стефанъ Поповъ 48 г.
2 Кирчо Петровъ 66 г.
3 Димитъръ Ангеловъ 72 г.
4 Ташо Ивановъ 55 г.
5 Никола Кабакчиевъ 50 г.
6 Димитъръ Господиновъ 53 г.

7 Желъзъ Абаджиевъ 55 г.
8 Никола Друмевъ 42 г.
9 Георги Славовъ 65 г.
10 Д-ръ Д. Карагьозовъ 38 г.
11 Данко Данковъ 52 г.
12 Стефанъ Р. Цончевъ 35 г.
13 Димитъръ Х. Герловски 58 г.
14 Еню Н. Калбашевъ 25 г.
15 Петъръ Ивановъ 77 г.
16 Георги Захариевъ 20 г.
17 Х. Ниланъ Капрелъевъ
18 Марко Тодоровъ
19 Генчо П. Мариновъ 32 г.
20 Керимъ Селимовъ
21 Петъръ Кирчевъ 26 г.
22 Тодоръ Ст. Гаевъ 17 г.
23 Саломонъ Джигри 41 г.
24 Михаилъ Велчевъ 19 г.
25 Василъ Братоевъ 35 г.
26 Яни М. Кокиновъ 25 г.
27 Стоянъ Станевъ 50 г.
28 Ташо Георгиевъ 50 г.
29 Василъ Станевъ 38 г.
30 Василъ Павловъ 50 г.
31 Василъ Балкански 45 г.
32 Георги Златаровъ 37 г.
33 Върбанъ Радиловъ 33 г.
34 Димитъръ Христакевъ 47 г.
35 Димитъръ Базарджиевъ 38 г.
36 Бачо В. Дарленски 45 г.
37 Петъръ Калчевъ 40 г.
38 Юрданъ Минковъ 40 г.
39 Александъръ Н. Коласкиевъ 28 г.
40 Мустафа Л. Халиловъ 38 г.
41 Мехмедъ Велчевъ 45 г.
42 Георги Д. Ханджиевъ 29 г.
43 Йосифъ А. Левъ 43 г.
44 Давидъ А. Левъ 41 г.
45 Йосифъ А. Левъ 35 г.
46 Яко Йосифъ Толедо 30 г.
47 Илия Николовъ 34 г.
48 Василъ М. Радумевъ 42 г.
49 Стайо Бойчевъ 60 г.
50 Ненчо Боневъ 40 г.

Забѣлѣжка. Упомянатъ се всички общини и частни лица, които забѣлѣжатъ грѣшки и опущения въ списъците да ги съобщаватъ въ редакцията.

О Б Я В Л Е Н И Я

ВЪ КНИЖАРНИЦАТА

„ХРИСТО БОТЕВЪ“ ВЪ ВАРНА, ул. „Д. ВОРИСЪ“
ПОСТОЯННО ПРИСТИГАТЪ И СЕ НАМИРАТЪ:

Илюстровани картички отъ разни художествени галерии отъ по 10, 15 и 20 стот. На войници, които зематъ въ повече, се прави особна отстъпка.

Художествени картини отъ най-извѣстни художествени галерии, които струватъ отъ 50 ст. до 10 лв. едната. Порцеланови и шлифовани вази и статуи отъ най-извѣстни фабрики въ Германия и Австрия.

Всички канцеларски и ученически потребности; български и руски учебници и книги за четене; читанки, събраници и отечествовѣдния, които продавамъ съ 30% отстъпка.

Обръщамъ вниманието на интересующитѣ, че картичките, картините, статуите, вазите и другитѣ дреболии се получаватъ направо отъ странство, подбирами на самото мѣсто отъ особено лице, изпратено специално за тази цѣль.

Заинтересовани за печатница и книгопечатница, могатъ да се обърнатъ съ запитване къмъ книжарницата ми. Намира се за продажба голѣма печатарска машина и американка съ комплектъ букви и украшения. Както машинитѣ, тъй и буквите сж почти нови, неупотребявани. Книгопечатницата се състои отъ 15 голѣми и малки машини съ принадлежноститѣ имъ.

7—10 Съ почитъ: Н. П. Икономовъ.

ТУЛЧАНСКА СЪЩАРНИЦА въ БАБАДАГЪ
на ИВАНЪ ИВАНОВЪ

продава всички видове черковни свѣщи.
5—10

КНИЖЕНЪ СКЛАДЪ

при

ВОЕННАТА ПЕЧАТНИЦА ВЪ ГР. БАБАДАГЪ

ВЪ СКЛАДА СЕ ПРОДАВАТЪ СЛѢДНИТѢ
КНИГИ И КАРТИНИ:

I. Учебници.

1. Вукваръ и първа четинка отъ Иванъ Самарджиевъ лв. 0.80
2. Вукваръ и първа четинка отъ Н. Дончевъ и М. Влайковъ 1.00
3. Читанка за II отдѣл, отъ Г. Балтаджиевъ 0.80
4. Читанка за III отдѣл, отъ сѣмния авторъ 0.80
5. Читанка за II отдѣл, отъ М. и Т. Влайкови 0.80
6. Читанка за III отдѣл, отъ сѣмнитѣ 0.90
7. Отечествознание за III отдѣл, отъ Алекс. Иордановъ и Ефр. Ивановъ 0.70
8. Отечествознание за III отдѣл, отъ Д. Чолаковъ 0.50
9. Отечествознание за IV отдѣл, отъ сѣмния авторъ 0.80
10. Езикови упражнения за II отдѣление отъ Кл. Карагьоловъ и Н. Н. Нетешковъ 0.50
11. Българска история за III прогим. класъ отъ Г. Важдаровъ 2.00

II. Рѣководства за учители.

1. Практиката на прѣзъ първата учебна год. отъ Д-ръ В. Мановъ и Ив. Кръстевъ 3.00
2. Практиката на прѣзъ втората учебна год. отъ сѣмнитѣ автори. Часть I и II 2.00
3. Сборникъ за дѣтски забавления Томъ I и II 3.00
4. Вечеринки и утрѣ. Отъ Ив. Ст. Андрейчинъ 3.00

III. Карти и картини.

1. Ликъ на Н. В. Царя Но. 1 3.00
2. Ликъ на Н. В. Царя Но. 2 3.00
3. Царъ Аспарухъ 2.50
4. Христо Ботевъ 2.50

5. Илармонъ Макариполевски 2.50
6. Петко Славойковъ 2.50
7. Василъ Левски 2.50
8. С. Раковски 2.50
9. Л. Каравеловъ 2.50
10. Хаджи Димитъръ 2.50
11. В. Г. Априловъ 2.50
12. Константинъ Миладиновъ 2.50
13. Историческа карта на България съ при-
ветъ на бълг. царя. Отъ В. Антоновъ 6.00
Стѣни и джеби календари, тетрадки, моливи, илю-
стровани пощенски карти, платъ за знамена, трихольо-
ри ленти за ученици и ученички
Всички канцеларски и ученически потреби
7—20

ВАЖНО ЗА КЮСТЕНДЖАНЦИ!

ВЪСТНИКАРСКАТА АГЕНЦИЯ

на **Василъ Петровъ** въ гр. Кюстенджа

„срѣщу „Грандъ хотелъ“

приема рекламъ, обявления, годишни и свѣдѣния из-
вѣстия, свѣтлинѣ вѣсти, панахиди, благодарности и др.
за в. „ДОБРУДЖА“

и всички други софийски ежедневници
съ най-износни цѣни.

2—5 Съ почитане Василъ Петровъ.

ИВАНЪ Ж. ИВАНОВЪ — БАБАДАГЪ

Настоятелъ на всички български вѣстници,

СКЛАДЪ

на канцеларска хартия и училищни потреби
::: И РАЗНИ ЖЕЛѢЗАРСКИ СТОКИ :::

11—20